

LUCIE
KUNEŠOVÁ

V náruči
pomsty

V náruči pomsty

Vyšlo také v tištěné verzi

Lucie Kunešová

V náruči pomsty – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

LUCIE
KUNEŠOVÁ

V náruči
pomsty

Copyright © Lucie Kunešová, 2024
Cover design © Martina Černá
Cover illustration © www.pixabay.com

Odpovědná redaktorka: Tereza Filinová
Jazyková korektura: Daniela Čermáková

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2024
www.fortunalibri.cz

První vydání

Tato kniha je fikce.

Jména, postavy, zaměstnání, organizace, místa a události,
které výslovně nespádají do veřejné domény, jsou buď výsledkem
autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně.
Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami,
událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována,
ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému
nebo přenášena v jakémkoliv formě ani elektronickými,
mechanickými, kopírovacími, nahrávacími
a jinými prostředky bez předchozího
souhlasu majitele práv.

ISBN tištěné verze 978-80-7546-628-0
ISBN e-knihy 978-80-7546-604-4 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7546-605-1 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7546-595-5 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Kapitola 1

VILÉM

Jaro 1504

Ten den hustě pršelo. Jako by za ni Bůh ronil slzy. Skrze mokrou clonu jsem pozoroval, jak mou lásku pomalu pohlcuje hlína. Srdce mi pukalo žalem. Rozpadlo se na tisíce malých kousků, které v hrudi píchaly jako ostré nože. Byla mrtvá. A našeho syna, který se měl brzy narodit, pohřbívali s ní.

Jen stěží jsem se udržel na nohou. Hlava se mi točila a v uších mi hučelo. Slabost jsem ale na sobě před ostatními rytíři z hradu nesměl dát znát. Kdo by chtěl za svého pána slabocha?

Kapky deště mi stékaly po tváři a přikryly tak slzy, které jsem nedokázal zastavit. Pohledem jsem zavadil o slehlou hroudu hlíny ležící hned vedle vykopaného hrobu. Náš první syn. Nedožil se ani prvních narozenin. Jako by Bohu nestačilo, že nám ho tenkrát vzal. Musel si k sobě povolat i Sofii i s tím malým, které se nestihlo ani poprvé nadechnout.

S každou další lopatou plnou hlíny, kterou přiřazovali, se má bolest zostřovala, až se téměř nedala snést. Nemohl jsem dýchat. Vše bylo jako v mlze. Kněz stál nad hrobem a pronášel řeč, ale jako bych ho ani neslyšel. Byl jsem uzavřený v sobě a ve vzpomínkách na dobu, kdy jsme ještě byli šťastní.

Jakmile kněz pronesl poslední modlitbu, vrátili se všichni zpět do hradu. Až na mě. Nedokázal jsem se pohnout z místa a oči stále upíral na náhrobek, který tu jako jediný zbyl po mé ženě.

O samotě jsem si konečně dovolil projevit slabost. Padl jsem na kolena a propukl v pláč. Hlavu jsem položil na hrob a bylo mi úplně jedno, že jsem ležel v blátě promočený úplně na kost. Nejraději bych tam byl pohřbený také. Nevnímal jsem čas. Nevnímal jsem chlad. Nevnímal jsem nic. Jako by ze mě zbyla jen prázdná schránka.

V pomatení mysli jsem začal psát prstem do čerstvé hlíny její jméno. Život ztratil svůj smysl, když mu sebrali jeho slunce. A ve tmě se žít nedá. Modlil jsem se, aby smrt přišla brzy a já byl opět s ní. Rozhodl jsem se, že ona bude tou jedinou, která kdy dobyla mé srdce.

„Nikdy nezapomenu,“ zašeptal jsem do ticha.

Kapitola 2

VILÉM

O půl roku později

Křeslo zavrzalo, když jsem se natáhl, abych si dolil číši. Jenže ze džbánu se mi podařilo dostat sotva pár kapek vína. *Kdy jsem ho stihl dopít?* Zmateně jsem zamrkal a snažil se zaostřit.

Znovu jsem se opřel a zadíval se na obraz, který přede mnou visel na zdi. Byla na něm vysoká a útlá postava ženy. Něžně na mě shlížela svými oříškovými očima. Sofie. Má láska. I půl roku od její smrti mi pouhý pohled na ni způsoboval v srdci obrovskou bolest. Jenže já se ho nedokázal vzdát. Jako by tu byla alespoň nějakým způsobem se mnou.

Zaostřil jsem na druhý džbán, který stál na vedlejším stole. K vlastní nelibosti jsem musel vstát, protože byl mimo můj dosah. Ačkoli mi stačilo udělat jen tři kroky, i tak jsem se zapotácel a musel se přidržet, abych neupadl.

„Proklatě, taky prázdný,“ zabručel jsem podrážděně a odhodil ho zpět, až se zakymácel, spadl na zem a rozbil se.

„Héééj,“ zakřičel jsem hlasitě, abych přivolal Hanuše – svého osobního lokaje, kterého jsem nechal stát za dveřmi, aby mi byl k dispozici, pokud budu něco potřebovat. „Ještě víno!“

„Hned to bude, pane,“ poklonil se Hanuš mezi dveřmi a opět za nimi zmizel. Netrvalo dlouho a vrátil se i s vínem, které položil na stolek místo prázdného džbánu.

Nalil jsem si, znovu se s potížeji usadil do křesla a vzhlédl k obrazu. Zavřel jsem oči a myslel na ni.

Jako bych znovu cítil, jak mi mezi prsty klouzaly její hnědé lokny. Stále jsem si pamatoval, jak hebkou měla pleť a jaké to bylo dotýkat se jí. Chyběla mi její měkká ústa, kterými mi vtiskla sladký polibek, když mě uviděla. Ačkoli bylo vysoká, musela si i tak stoupnout na špičky, aby mi dosáhla na rty. Miloval jsem tenhle její pohyb. Miloval jsem všechny její pohyby. A teď byla pryč.

Dveře se otevřely, aniž bych někomu dovolil vstoupit. Vztekle jsem se otočil, abych dotyčnému vyčinił, ale pohled mi padl na bosé nohy malého děvčátka.

„Přišla jsem ti dát pusku na dobrou noc, tatínku,“ zašvi-tořila Anežka a vešla dovnitř. Věrná kopie své matky. Stejně velké oříškově hnědé oči, stejně hedvábné hnědé lokny.

Usmál jsem se a posadil si ji na klín. Byla to jediné, co mi po Sofii zbylo, a já za ni byl vděčný. Miloval jsem ji od prvního dne. Ačkoli mnou nejprve projelo zklamání, když mi oznámili, že je to děvče. Ale stačil jediný pohled a omotala si mě kolem prstu. Byla tak nádherná.

„Dobrou noc, holčičko moje,“ políbil jsem ji na čelo a snažil se na sobě nedat znát opilost.

Seskočila mi z klína a zmizela ve dveřích, kde už na ni čekala chůva.

„Podívej, jak vyrostla,“ promluvil jsem k obrazu jako už mnohokrát předtím.

Hořce jsem se zasmál. Jako by mi mohla odpovědět. Byla ztracená. Její tělo dávno prolézali červi. Při té myšlence se mi udělalo nevolno.

Mrštil jsem číší o zeď. Kdyby tenkrát pan Vratislav nepozval na hon i toho prokletého Albrechta, nic z toho by se nestalo. To Albrechtův čokl za všechno mohl. Všichni své lovecké psy nechali v psinci, ale on ne. Musel ho tahat všude s sebou.

Sesunul jsem se na zem a bušil pěstmi do země. Ani půl roku po její smrti jsem se s tou ztrátou nedokázal smířit. Znovu mě přepadla nutkavá touha Albrechtovi ublížit. Zasloužil by si, aby se mu vnitřnosti kroutily stejně bolestně jako mně.

Nejraději bych mu vrazil dýku do hrudi, ale to se mi nezdálo dostatečné. Rychlá smrt nebylo to, co bych si přál. Smrt by byla příliš milostivá. Chtěl jsem, aby trpěl dlouho. Stejně jako já. Touha po pomstě mě spalovala čím dál víc a já pocítil nutkání se jí poddat.

Jeho žena byla už dlouhá léta po smrti, ale mohl bych mu vzít někoho jiného. Někoho, kdo pro něj byl stejně tak důležitý. Pousmál jsem se. Albrecht měl dceru právě ve věku na vdávání. Jeho jediné dítě. Určitě bude mít od jejího nastávajícího manžela velká očekávání. Co kdybych mu trochu snížil laťku? Zasáhl bych ho na nejbolestivějším místě.

Vzchopil jsem se a vstal ze země. V hrudi mi plápolal plamínek, který každým okamžikem sílil. Vypotácel jsem se ze dveří a houkl na strážného stojícího nedaleko na hlídce.

„Ať za mnou okamžitě přijde rytíř Kryštof!“

Znovu jsem se posadil do křesla k obrazu a čekal. Kryštof byl mým blízkým přítelem a bratrem v meči. Byl jedi-

ný, komu bych svěřil i svůj život. I když jsem ho posledního půl roku zanedbával, určitě mi neodmítne pomoci.

„Chtěl jsi, abych za tebou přišel, Viléme?“ otázal se nejistě Kryštof, který po mém vyzvání vešel dovnitř. Bylo to už dlouho, kdy jsem si ho nechal zavolat naposledy. Zřejmě si všichni mysleli, že jsem žalem přišel o rozum. A možná měli pravdu. Řízení panství jsem poslední dobou značně zanedbával. Větší uspokojení mi přinášelo sedět tady, u jejího obrazu, a pít, abych otupil bolest.

„Zavři dveře a posad' se,“ řekl jsem a ukázal na volné křeslo vedle sebe.

Kryštof uposlechl a vyčkával. V jeho pohledu se zračila zvědavost, kterou se nesnažil skrývat.

Cítil jsem, jak ze mě víno pomalu vyprchávalo, a už mi nedělalo takový problém zaostřit. Naděje na spravedlnost úplně otupila mou potřebu se znovu napít. Nabídl jsem však džbán Kryštofovi, který si bez váhání nalil.

„Chci se pomstít a potřebuji, abys mi pomohl,“ nehodlal jsem chodit okolo horké kaše a přiznal na rovinu, o co mi šlo. Pozoroval jsem, jak mu blýsklo v očích.

Kapitola 3

MARIANA

Prudce jsem procitla ze spánku. Nade mnou se ve tmě skláněly dvě mohutné postavy. Chtěla jsem začít křičet, ale v tu chvíli mi jeden z mužů přitiskl ruku na ústa. Druhý nelenil a vytáhl provaz, který mi začal omotávat kolem zápěstí. Bránila jsem se, seč mi síly stačily, a pokoušela se jim vysmeknout, ale nebylo to nic platné. Byli příliš silní.

Netušila jsem, s kým mám tu čest a co po mně chtějí. Vyděšeně jsem sebou začala škubat. Povedlo se mi trochu uvolnit ústa.

„Áááá,“ zařval ten muž a dal ruku pryč z mého obličejce, „ta mrcha kouše.“

„Pomoc!“ zakřičela jsem, co nejhlasitěji to šlo. Sotva jsem to stačila vyslovit, nacpal mi do pusy jakousi zatuchlou látku, ze které se mi udělalo špatně.

„Pospěš si, Kryštofe, než nás tu najdou,“ nabádal pokousaný muž svého společníka, kterému vypadl konec provazu z rukou.

„Snažím se, je tu dost tma. Kdyby se tak neškubala, bylo by to snazší,“ sykl Kryštof.

Neznámý si mě neomaleně přehodil přes rameno, jako bych byla pytel brambor, a ne urozená slečna, a rozběhl se se mnou pryč. Kryštof nám zůstával v patách. I přes velký strach jsem pocítila ponížení. Visela jsem hlavou dolů a v nose mě štípal zápach propocené košile, která se mi otírala o tvář. S každým krokem mi bylo hůř a hůř. Snažila jsem se kopat, ale jako by to ani necítil. Husté zrzavé vlasy mi plály kolem obličejce a bránily mi ve výhledu. Přesto jsem se snažila zvednout hlavu a získat přehled o situaci.

„Stůjte!“ vykřikli dva strážníci, kteří nás právě dobíhali.

Projela mnou úleva, když jsem v jednom z nich poznala Cyrila. Sloužil u otce už od dob mého dětství, a i když už ve svých dvaceti letech dávno nejsem malá holčička, vždy pro mě měl vlídné slovo. Nepochybovala jsem, že to nebude mít dlouhého trvání, a budu zase stát nohama na pevné zemi.

Můj únosce se prudce otočil za přibližujícími se hlasy a já mu téměř sklouzla z ramene dolů. Neomaleně si mě nadhodil zpátky, oba tasili meče a vrhli se do boje. Tichou chodbou se rozléhal řinkot kovu. Neviděla jsem nic kromě

stínů, které dopadaly na zem ve svitu pochodní. Míhaly se sem a tam a já trnula hrůzou, aby mě nikdo z nich nezasáhl.

„Pusťte ji,“ zasyčel Cyril, zatímco s namáhavým hekáním odrážel jednu ránu za druhou.

Jeho slova však zanikla ve výkřiku Kryštofa: „Pozor, na-pravo!“

Únosce sebou opět škulb a já mu z ramene sjela o něco níž. Namáhavě se vyhnul útoku ze strany. Prohnula jsem se v zádech a škulbla sebou. Jakýkoli prudký pohyb mohl pomoci, abych spadla na zem, ale jemu se podařilo mě zachytit. Můj pocit marnosti ještě zesílil. Proti jeho síle mé slabé tělo nic nezmohlo. Ačkoli mě držel, pořád se snažil bojovat.

„Vetřelci! Poplach!“ křičel Cyril, aby přivolal další strážné na pomoc.

„Trpělivost, Václave, mnoho výpadů za sebou tě rychle unaví,“ nabádal Cyril svého spolubojovníka.

„Vynasnažím se,“ odvětil mu Václav.

S napětím jsem si přála, ať boj skončí. Netrvalo to dlouho a ozval se výkřik a brzy po něm druhý. Hluk boje utichl. Látka v ústech zadusila můj výkřik, když jsem spatřila Cyrilovo tělo v kaluži krve. Lapal po dechu a téměř bez síly se ohlížel na mladého strážného, který ležel nedaleko něj a nehýbal se. Ten výjev mi zůstal před očima i poté, co nám zmizeli z dohledu.

Kopala jsem ze všech sil, ale s tím mužem to ani nehnu-lo. Jednou rukou si mě přidržoval na rameni a v druhé držel meč, kterým předtím pomáhal Kryštofovi v boji. Oba byli zjevně velmi zdatní šermíři, takže určitě nepocházeli z chudých poměrů.

Ve svitu pochodně jsem skrz vlasy zahlédla Kryštofovu tvář. Nebyla mi nijak povědomá. Mohlo mu být kolem čtyřiceti let. Po uši dlouhé hnědé vlasy mu vlály kolem tváře,

kterou halil lehce šedivějící plnovous. Svou urostlou postavou nijak nezaostával za svým kumpánem, kterému jsem prozatím hleděla jen na záda.

O poschodí níž se mí únosci zastavili a podívali se po sobě. Podle nedalekých hlasů museli narazit na další strážné.

„Ty už jsou tři, Viléme,“ zašeptal nejistě Kryštof.

„Půjdeme zleva a budeme si krýt záda,“ prohlásil sebejistě Vilém a bez zaváhání se vrhl kupředu.

Oba se k sobě otočili zády a já se ocitla mezi nimi. Nebylo mi to vůbec příjemné. Občas se mi o tvář otřel i Kryštof a já se znechuceně pokusila odtáhnout. Neviděla jsem nic a musela se spolehnout na svůj sluch.

„Do útoku!“

„Přesouvám se napravo.“

„Pozor!“

„Nesmí nám utéct.“

„Zkus to z druhé strany.“

Různé hlasy se v zápalu boje překřikovaly a já nedokázala určit, komu patří. Komnatou s otcovými loveckými trofejami se ze všech stran rozléhalo řinčení narážejícího kovu. Byli jsme obklíčeni. Věřila jsem tomu, že se přesile nedokáží vyrovnat. A tím spíš, když mě Vilém musel stále jednou rukou přidržovat a nemohl pořádně bojovat.

Podařilo se mi zahlédnout, jak Kryštof odrazil prudký výpad, až se strážný i s mečem zapotácel a rozsekl tapisérii na zdi. Díky loveckému výjevu, který na ní byl zobrazen, patřila mezi otcovy oblíbené.

Vilém se přesunul a tapisérie mi zmizela z dohledu. Dva strážní padli k zemi a nehýbali se.

Strach mi sevřel všechny útroby. *Zabijí i mě?* Vilém se naklonil, aby se vyhnul zásahu. Následně ten pohyb nedokázal vyrovnat a pustil mě. Dopadla jsem na tvrdou zem a ztěžka oddechovala. *Teď!* Teď nastal ten správný

okamžik k útěku. Na nic jsem nečekala a začala se zvedat na nohy.

Kryštof vykryl úder, který byl původně zamýšlený na Viléma, čímž mu poskytl trochu času. Vilém nemeškal a mrštně se sehnul, aby mě znovu popadl a rychle se přidal zpět k bojujícímu Kryštofovi.

Mé naděje byly opět zmařeny. Tohle vůbec nevypadalo dobře. Společně zdolali i posledního strážného, překročili jejich těla a poté se rozběhli i se mou pryč. Znovu jsem se pokusila o odpor. Kopala jsem a bušila pěstmi do zad, ale Vilém se tomu jen smál.

„Nemůžou být daleko,“ ozvaly se z dálky výkřiky doprovázené spěšnými kroky.

„Musíme si pospíšet,“ promluvil tlumeně Kryštof.

„Tady někde byly ty zatracené schody,“ rozčiloval se Vilém hrubým hlasem, když o chvíli později pobíhal sem a tam nedaleko knihovny a hledal cestu ven.

„Neříkej mi, že si nepamatuješ cestu. Myslel jsem, že to máš promyšlené.“ Kryštof už začínal znít značně netrpělivě.

„Ani moc ne,“ přiznal Vilém a zastavil se, aby se mohl v klidu rozhlédnout. „Myslím, že to bylo tudy.“

„Myslíš? Riskujeme tady krky a ty sis to ani pořádně nepromyslel?“ rozčiloval se hlasitě Kryštof, až na něj Vilém sykl, aby se ztišil.

„Do háje!“ zaklel Vilém, když zakopl o pohrabáč, který ležel pohozený nedaleko krbu. Pohrabáč se s hlasitým zařinčením několikrát převalil.

„Výborně, teď už o nás musí vědět opravdu všichni,“ promnul si Kryštof frustrovaně nos.

Pokusila jsem se trochu uvolnit provaz, abych se z něj mohla vysmýknout. Uzel však nepovolil. Ačkoli na něj Kryštof pořádně neviděl, utáhl ho více než dobře.

„Tady jsou,“ vydechl úlevně Vilém a zamířil po schodech do sklepení.

Za to mně se vůbec neulevilo. Naopak. Sklepení bylo ponuré a šel z něj strach, nehledě na to, že tam žila spousta krys. K tomu tu byly některé prostory úzké tak, že se sotva dalo projít. Do jedné takové chodby jsme zamířili. Nabízely se jen dvě možnosti. Buď se tu chtěli schovat, nebo objevili otcovu tajnou chodbu z hradu. Ani jedna z variant se mi nelíbila.

Úporně jsem tiskla víčka a snažila se vytěsnit z mysli pohled na bezvládná těla. Pevně jsme doufala, že to někteří z těch strážných přežijí, hlavně Cyril. Jeho žena přišla nedávno o dítě a ztrátu manžela by už určitě neunesla. A ten mladý Václav měl ještě celý život před sebou. Nebylo to spravedlivé. Ani k těm ostatním, které jsem neznala a oni padli pro mou ochranu.

„Jdi s ní první, budu ti krýt záda,“ postrčil nás Kryštof dopředu a já neochotně otevřela oči.

Malé a těsné prostory ve mně vyvolávaly úzkost. Chodbička se neustále zužovala, stěny zhrubly a cesta se brzy začala svažovat. Jak dokázali objevit tajnou chodbu? Zvuky za námi už dávno utichly. Má naděje na záchranu slábla s každým jejich krokem, kdy byli stále blíž a blíž východu.

Jakmile vyšli ven, ovanul mě chlad. Podzimní vzduch byl studený a vlhký. Na sobě jsem měla jen košili a vůbec mi nebylo příjemné být takhle obnažená. Začala jsem se třást zimou.

U blízkého lesíka stáli přivázaní dva koně. Když k nim došli, postavili mě konečně na zem. Mokrý listí studilo nepříjemně do nohou, ale já na sobě nedala nic znát.

Kryštof na chvíli převzal provazy, které mě poutaly, aby se Vilém mohl vyhoupnout do sedla. Konečně nadešla příležitost prohlédnout si ve svitu měsíce i jeho tvář. Byl o dobrých deset let starší než já, ale víc než třicet pět bych mu nehádala. Jeho ostře řezané rysy doplňovaly oči

v barvě púľnočního nebe. Špinavě blondáté vlasy dosahující na ramena mu vlály kolem obličeje a lepily se mu na zpocený krk. Vousy měl o dost kratší než jeho kumpán a na rozdíl od něj neprotkané šedinami. Nad obočím se mu vyjímalá nápadná jizva, ale přitom ho nijak nehyzdila. Vlastně vypadal celkem pohledně. Až na to, že to byl můj únosce.

Kryštofova ostražitost polevila. Tohle mohla být má šance na záchranu. Prudce jsem trhla rukama a vyškubla se. Než se oba stačili vzpamatovat, běžela jsem pryč a doufala, že se jim ztratím mezi stromy ve tmě.

„Za ní, Kryštofe!“ pobídl ho Vilém, zatímco sám seskočil z koně. Oba mě začali pronásledovat.

Bylo těžké nevnímat bolest, když se mi kamínky a větvičky zabodávaly do bosých chodidel. Přesto jsem běžela, co nejrychleji to šlo. Prodírat se mezi stromy bylo náročné, a neustále jsem musela měnit směr, což dělalo problémy i oběma pronásledovatelům. Nedaleko ležel spadlý strom. Vyskočila jsem na něj, abych se odrazila, ale byl pokrytý tlejícím listím. Noha se mi smýkla a já spadla do hlubokého bláta. Ústa mi naplnila jeho pachučí. Vyplivla jsem ho a špinavou rukou si otřela čelo, ze kterého mi stékalo bláto do očí. V tu chvíli mě Vilém dohnal.

„Kampak byste chtěla utéct?“ zasmál se chladně, až mi z toho přeběhl mráz po zádech.

Zvedl mě ze země a odvedl zpět ke koním. Tentokrát si s Kryštofem dávali mnohem větší pozor. Vilém se vyhoupl do sedla a s Kryštofovou pomocí mě posadil před sebe. Jakmile nasedl i Kryštof, pobídl oba koně a ujížděli jsme tryskem do tmy.

Strachy jsem se ani nepohnula. Hrdlo se mi svíralo odporem, jak si mě Vilém pevně tiskl k sobě, abych nespádla. Mokrý košile, ze které stále ještě odkapávalo bahno, studila a já se roztřásla zimou. Studený vítr mě nepřijemně

bičoval do tváří, až mi drkotaly zuby. Vilémovo tělo trochu hřálo, ale raději bych spala nahá na sněhu než mu být takhle blízko.

Vilém si zanedlouho uvědomil, že se třesu zimou, a přehodil mi přes ramena svůj plášť. Pokoušela jsem ho ze sebe setřást, ale on jen zesílil sevření. Znechuceně jsem se otřásla a chtěla se odtáhnout.

„Nemrskejte sebou tolik nebo spadnete. V téhle rychlosti si akorát tak zlomíte vaz.“ Jeho rty se mi otřely o ucho. Strnula jsem a neodvážila se už ani pohnout. Jak se ke mně tiskl, ucítila jsem závan alkoholu. Udělalo se mi nevolno.

„Viléme, podívej. Někdo za námi jede,“ ozval se znepokojeně Kryštof.

Svitla mi naděje. Určitě to musel být otec. Kdo jiný by nás pronásledoval.

„Do lesa, hned,“ ukázal Vilém na nedaleké stromy a popohnal koně.

Ani pach tlejícího listí nedokázal přebít alkoholový odér, který čpěl z Viléma. Odvracela jsem od něj tvář, do které mě šlehaly větve stromů, přesto Vilém nezastavil. Koně se nořili hlouběji a hlouběji do lesa a často měnili směr. Přepadly mě obavy, jestli tu někde nebudou mít nějaký úkryt. Živořit v téhle zimě v lese mi nepřipadalo jako dobrý nápad, pokud tedy zůstanu naživu.

Oba muži zastavili koně a zaposlouchali se do ticha. I já nastražila uši, jestli neuslyším přibližující se záchranu. Nedaleko od nás zahoukala sova.

„Myslím, že jsme je setřásli,“ sykl nadšeně Kryštof.

„Ještě raději vydrž,“ brzdil Vilém jeho nadšení a ostražitě se rozhlížel po ztemnělém okolí.

Když se stále nic nedělo, dal Vilém pokyn a koně se znovu pomalým tempem rozešli. Jakmile se vynořili z lesa, nebylo po jiných jezdcích ani památky. Kryštof zavýskl

a oba popohnali koně k vyšší rychlosti. Netrvalo dlouho a před námi se objevila temná silueta hradu.

V momentě, kdy koně projeli hradní branou, ji za námi zavřeli, a já se tak ocitla v pasti.

Kapitola 4

ALBRECHT

Nervózně jsem poklepal nohou. Pan Dalimil z Javořince mě neustále nutil, abych své dceři Marianě zvýšil věno. Tohle vyjednávání o zasnubách se táhlo už příliš dlouho. Potřeboval jsem ho konečně dovést do zdárného konce. Ale Dalimil jako by neustále hledal nějaké nedostatky. Příšerně mi tím lezl na nervy. Byl tak sebejistý, až to nebylo hezké. Ale neměl jsem příliš na vybranou.

Kdyby mi ten proklatý Zbyněk neustále nevyhrožoval útokem, nemusel jsem přistupovat na tak nevýhodné podmínky. Potřeboval jsem Dalimila a jeho muže, aby mi přišli na pomoc, pokud by opravdu Zbyněk přitáhl se svým vojskem. A svatba byla dobrý způsob, jak si zajistit jeho spojenectví.

V mém okolí nebylo bohužel příliš pánů, kteří by mi mohli pomoci. Někteří neměli dostatečný počet mužů, jiní se Zbyňka báli. Dalimil měl dost kuráže i vojáků, ale také si stanovil vysokou cenu. Proti spojení našich rodů jsem nic nenamítal, jen těžko bych pro svou dceru našel urozenějšího a bohatšího manžela.

Mezi mnou a Dalimilem byl věkový rozdíl sotva pět let, zatímco Mariana teprve nedávno oslavila dvacáté narozeniny. Ačkoli jsem věděl, že má dcera toužila po někom mladším, nepochyboval jsem, že bude s mou volbou spokojená.

Chtěl jsem ji provdat už dříve, ale nikdo z jejích nápadníků nebyl dostatečně vhodný, abych jeho žádosti vyhověl. Teď už ale nebylo na co čekat. A Dalimil se zdál jako nejlepší možná volba. Avšak měl přehnanou představu o výši jejího věna. Pokud bych s ním neuzavřel spojenectví a Zbyněk by zaútočil na Kazov, neměl jsem šanci se mu sám ubránit.

„Pane Albrechte, je to vaše jediná dcera, vždyť to děláte pro ni,“ naléhal Dalimil. „Kdybyste byl ochotný k věnu přihodit ty východní pastviny –.“

„Věřte, že pro svou dceru jsem ochotný obětovat mnoho, ale vaše očekávání je naprosto přemrštěné. Tolik já dát prostě nemohu,“ přerušil jsem ho a znovu odmítl na seznam připsat pastviny, o které už několikrát neúspěšně žádal.

„Ke své dceři nejste příliš štědrý,“ vytkl mi uraženě a promnul si pěstěný knír.

„Naopak, jsem více než štědrý,“ zdůraznil jsem mu, aby pochopil, že už si vyžádal víc, než jsem byl původně ochotný dát.

„Ale ten mlýn na hranici našich panství –.“

„Zůstane také v mém majetku stejně jako pastviny,“ utnul jsem ho rázně. O tenhle mlýn si řekl také poněkoli-káté a mně už docházela trpělivost.

Mohutně jsem zívł. Podmínky našeho spojenectví jsme projednávali už od odpoledne. Jako by Dalimilovi nevadilo, že se blížila půlnoc. Stále vymýšlel nové a nesmyslné podmínky.

„V tom případě ale nemohu zaručit, že pro vás budu mít k dispozici dostatečný počet vojáků, až se pan Zbyněk pokusí dobýt Kazov,“ usmál se pod vousy a pozoroval mou reakci.

Měl mě v hrsti a užíval si to. Jeho vyjednávací pozice byla daleko silnější než ta má. Povzdychl jsem si, chopil

se hospodářských knih z panství a začal je znovu procházet.

„Jste velmi náročný,“ začal jsem počítat, o kolik si mohu dovolit částku navýšit, abychom už mohli tohle nekonečné dohadování ukončit.

„Tak dobře,“ mlaskl Dalimil nelibě, když jsem nepřidal tolik, kolik si představoval, „doufal jsem, že budete více štědrý, ale když jinak nedáte... Můžeme tedy podepsat zasnubní smlouvu.“

Vytáhl jsem pergamen a namočil brk do inkoustu. Ulevilo se mi. Měl jsem spojence, který by při mně stál v případě útoku.

Ještě ani nestihly zaschnout naše podpisy, když do komnaty vtrhl velitel stráží s pochodní v ruce.

„Můj pane, do hradu právě vtrhli dva cizinci a pokoušejí se unést slečnu Marianu,“ hlásil mi zadýchaně.

„Vyhlaste poplach!“ přikázal jsem mu, strhl ze zdi meč po svém pradědečkovi a vyběhl za ním z komnaty. „Pošlete okamžitě další muže k bráně, nesmí se dostat ven.“

„Pomůžu vám.“ Dalimil sevřel jílec meče, který měl v pochvě u boku, a neochotně vyrazil za námi.

„Nemusíte, jestli vás to obtěžuje,“ zpražil jsem ho za jeho kyselý výraz.

„Jistě že neobtěžuje,“ odpověděl dotčeně.

Nebyl čas zabývat se jeho výlevy. Má dcera mě potřebovala.

„Nejste schopní zastavit dva muže?“ rozčiloval jsem se. „Jak se sem vůbec dostali?“

Doufal jsem, že se na své strážce mohu spolehnout, a velmi mě rozladilo, že ty muže nechali nepozorovaně vniknout dovnitř.

„To nevíme, pane. Branou ale nepřišli.“

Minuli jsme Marianinu komnatu. Dveře byly dokořán a já letmo nahlédl dovnitř. Nikde nebyly žádné stopy po

boji. Hrdlo se mi sevřelo úzkostí. Neměl jsem ponětí, kde teď mohou být. Ale já na jejich místě bych zamířil co nejrychleji ven z hradu. Vydal jsem se proto tím směrem. Mé tušení se brzy potvrdilo.

„Cyrile!“ Vrhel jsem se k muži, který ležel na zemi v kaluži krve.

„Pane Albrechte,“ odpověděl mi s námahou.

„Nezvládl jsem... Zklamal jsem... Odpusťte.“ Křečovitě sevřel mou ruku a ztěžka dýchal.

„To nic,“ oplatil jsem mu stisk a ohlédl se po jeho druhovi, který se nehýbal.

Velitel stráží k němu poklekl a zavrtěl hlavou.

„Kudy šli?“ obrátil jsem se zpět k Cyrilovi.

Cyril s námahou zvedl ruku, aby nám ukázal směr, a pak upadl do bezvědomí.

„Sežeňte mu pomoc, rychle,“ přikázal jsem veliteli stráží a sám se zatím s Dalimilem vydal za Marianou.

O kousek dál na nás však čekala podobná podívaná. Ze tří přemožených mužů nepřežil ani jeden. Můj strach o Marianu se ještě zvýšil. Hodlali ji ti únosci nechat vůbec naživu?

Doběhli jsme až ven, kde panoval trochu zmatek, ale ani tam únosci nebyli.

„Kde jsou?“ štěkl jsem na strážné u nedaleké brány, zatímco jsem sbíhal schody od hradu na nádvoří.

„Z hradu nikdo ven nevyšel, můj pane,“ hlásili mi.

„Pak budou ještě někde vevnitř, museli jsme je minout,“ prohlásil Dalimil, který stál nahoře na schodech. Ani se neobtěžoval je sejít za mnou. Pořád se tvářil, jako by ho únos snoubenky vůbec nerozrušil.

Pokud nemířili ven z hradu, tak kam se mohli jen podít?

„Prohledejte celý hrad! Někde tu přece musí být!“ řval jsem jako smyslů zbavený na pobíhající strážné.

Na rameni jsem ucítil čísi ruku a prudce se otočil. Stál tam Dalimil. „Zdá se, že se po nich slehla zem,“ ušklíbl se.

Setřásl jsem jeho paži a rozzlobeně se vrátil do hradu.

„Musí tu přece někde být. Nemohli se jen tak vypařit,“ mumlal jsem si pro sebe a pevněji sevřel jílec meče. Zmocnila se mě bezmoc. Mohli se schovávat kdekoli. Jako bychom hledali myš na bitevním poli.

„Kde chcete začít hledat?“ Dalimil si pohrával s mečem, jako by se nudil.

„Vrátíme se tam, kde pobili ty tři strážné. Pokud je někdo vyrušil, mohli se ukrýt nedaleko.“ Bylo to poslední místo, kde za sebou zanechali stopu. Třeba se nám tam podaří najít další.

Kapitola 5

ALBRECHT

Můj plán se ukázal jako neúspěšný. Nenalezli jsme nic, co by nám pomohlo. Opatrně jsem překročil mrtvá těla a opřel se o okno. Venku už byla hluboká noc a tma přikryla krajinu svou temnou peřinou. Mezi hustými mraky vykoukl měsíc, ale mračna jako by ho nechtěla pustit ze svých spárů a opět ho pohltila. Cítil jsem neklid, který ve mně narůstal s každou další vteřinou. *Kdo by Marianu mohl chtít unést? A proč?*

„Stůjte!“ zařval najednou někdo venku.

Otevřel jsem okno dokořán a vyhlédl ven. Na hradbách stál strážný a ukazoval na tmavé siluety koní, které se tryskem vzdalovaly od hradu.

„Ujíždějí, jeďte rychle za nimi!“ zařval jsem na strážné, kteří právě pobíhali zmateně po nádvoří. Několik se jich

okamžitě rozběhlo pro koně, aby je mohli pronásledovat. Nejraději bych se za nimi rozjel sám. Jenže než bych doběhl na nádvoří, dávno by se mi ztratili ve tmě.

„Co to bylo za muže?“ ozval se u mého ucha Dalimil a já sebou trhnul.

„Ještě nevím. Mí lidé se to právě snaží zjistit. Napadlo mě, jestli by v tom únosu nemohl mít prsty pan Zbyněk,“ promnul jsem si starostlivě vousy. Ospalost byla ta tam.

„Uvědomujete si, doufám, že bez snoubenky je naše dohoda neplatná? Mí muži nebudou riskovat životy, pokud se naše rody nespojí,“ upozornil mě a já jen stěží potlačil pohrdavé odfrknutí.

Mou dceru právě unesli. Kdoví, co se jí mohlo stát. Zatímco on myslel jen na svůj prospěch a peníze, které bez svatby nedostane. V takových chvílích by udělal lépe, kdyby mlčel.

„Nemějte strach, do svítání bude zase v pořádku na Kazově, za to vám ručím,“ odbyl jsem ho a doufal, že tomu tak opravdu bude.

„Pojďte. Než se vrátí, dáme si spolu medovinu,“ navrhl Dalimil a vydal se do hodovní síně. Roztahoval se tu, jako by mu to tady patřilo.

To poslední, na co jsem měl teď chuť, bylo popíjet s ním medovinu. Přesto jsem houkl na nedaleko postávajícího lokaje, aby nám ji přinesl, a vydal se zkroušeně za ním.

Zbyněk nebyl podle mého názoru zdravého rozumu. Obával jsem se, čeho všeho by mohl být schopen. Náš konflikt vznikl z malé bezvýznamné potyčky na lovu, kterou on příliš zveličil. Udělal to snad Zbyněk záměrně? Mohl se dozvědět, že žádám Dalimila o pomoc, a chtěl to překazit?

Čekání se mi zdálo nekonečné. Nedokázal jsem sedět, a tak jsem nervózně přecházel po hodovní síni. Dalimil

mě pozoroval, zatímco upíjel medovinu. Vypadal ledově klidný.

„Až se mi ten zlosyn dostane do rukou, pozná, zač je toho loket,“ zahrozil jsem a jen stěží ovládal svůj vztek.

„Žádal jste o pomoc při obraně, nepočítejte s tím, že pošlu své muže do útoku.“ Upil ze své číše a věnoval mi chladný pohled.

Nebýt toho, že jsem ho tolik potřeboval, už bych ho dávno poslal s nepořízenou domů.

„Mariana je vám od dnešního večera zaslíbena. Je teď i ve vašem zájmu, aby se dostala v pořádku domů,“ šlehl jsem po něm rozčileným pohledem.

„To ano, ale v okolí je tolik mladých dívek dychtících po sňatku... Někteří páni by byli určitě ohledně věna daleko štedřejší.“ Prohlížel si poloprázdnou číši a nelibě mlaskl.

„Vy jste neuvěřitelný,“ vyprskl jsem a mrštil na stůl pradědečkův meč, který se zařinčením dopadl přímo před něj.

Dalimil jen nadzvedl obočí. „Spíše praktický. K čemu je mi unesená nevěsta, když si mohu vybrat jinou?“

„Podepsal jste zasnubní smlouvu a ta je závazná,“ připomněl jsem mu. Jen stěží jsem se ovládal.

„Pokud se slečna dostane v pořádku domů, tak samozřejmě své slovo dodržím.“

Mezi námi se rozhostilo ticho. Zatímco já bojoval se svým strachem, Dalimil se naléval medovinou. Chvilke do příjezdu vojáků se zdály nekonečné.

Konečně se otevřely dveře a dovnitř vešli dva muži.

„Můj pane,“ poklonil se mi strážný Metoděj, kterého jsem si pamatoval, protože míval často službu u hlavní brány.

Nedočkavě jsem se k němu vrhl. „Co je s mou dcerou?“

„Ztratili se nám v lesích západně od Kazova,“ sdělil mi nepříteliš příznivou zprávu a s obavami čekal na mou reakci.

„Ztratili?“ zaúpěl jsem a vrátil se zpět ke stolu. „Jak se vám mohli jen tak ztratit?“

„Lesy u Lenic jsou příliš husté a je hluboká noc,“ bránil se vehementně Metoděj.

„Nejen že jste nebyli schopní je zastavit, ale zkazíte i něco tak jednoduchého jako je pronásledovat!“ udeřil jsem pěstí do stolu.

„Je nám to líto, pane, ale měli příliš velký náskok,“ odvážil se promluvit Slavoj, který patřil do mé nejbližší družiny.

Vytrhl jsem Dalimilovi z ruky číši s medovinou a mohutně si přihnul. Pálila mě v krku, ale nebylo to nic proti žáru, který mi svíral srdce. Báł jsem se, kde by mohla Mariana skončit.

„Na západ od Kazova by mohla být na Drovníku nebo na Vakštejně,“ přemýšlel jsem nahlas a zvažoval různé možnosti.

„Vakštejn by dával smysl, ale Drovník? Proč by chtěl pan Vilém unášet vaši dceru?“ divil se Dalimil.

Sevřel jsem ruce v pěst, aby nikdo neviděl, jak se mi rozklepaly. Bylo by to horší, než kdyby ji unesl Jindřich z Vakštejna. Daleko horší.

„Protože si myslí, že kvůli mně přišel o svou manželku,“ ucedil jsem skrze zaťaté zuby.

„Tak to abychom se za ni začali modlit,“ nadzvedl Dalimil obočí. Jeho lhostejnost mě urážela.

„Půjdu si pro ni,“ rozhodl jsem se. „Ještě teď.“

„Na který z těch hradů?“ Dalimil se znovu natáhl pro medovinu a pohrával si s pohárem.

Zamyslel jsem se. Jindřicha jsem neviděl více než dvacet let. Pořád ale mezi námi zůstávala dávná zášť. Oproti tomu byl můj spor s Vilémem daleko čerstvější.

„Pošlete všechny schopné muže do zbrojnice, aby se připravili. Ještě dnes v noci vyrazíme na Drovník,“ přikázal jsem Metodějovi se Slavojem.

„Vy nemáte zdravý rozum,“ ozval se za mnou Dalimil. „Drovník je těžké dobýt. Cožpak nevíte, že víc než polovinu hradu obklopuje hluboké jezero? Bude pro ně snadné ho ubránit a vaši muži půjdou na smrt.“

„Nebudu útočit, chci vyjednávat,“ odbyl jsem ho.

„Tak nač s sebou berete ozbrojené muže?“ Konečně jsem získal jeho zájem.

„Kdyby bylo potřeba...“ dosedl jsem zpět na židli a snažil se nepoddávat se zoufalství. Dalimil dolil medovinu a přisunul ke mně číši.

„Říká se, že pan Vilém zešílel žalem. Uzavřel se na svém hradě a přestal vyhledávat společnost. Nechci ani domýšlet, co by se mé dceři mohlo stát, pokud by ji unesl on. Tehdy to byla nehoda, ale on to pořád nechtěl pochopit.“ Odstrčil jsem medovinu, abych si zachoval jasnou mysl.

„Nevíte jistě, že je tam. Třeba to byl opravdu pan Jindřich,“ pokrčil Dalimil rameny.

„K němu se mi chce ještě míň než za Vilémem. Zařekl jsem se, že už ho v životě nechci vidět, a najednou bych se měl zjevit na jeho prahu a prosit o dceru. Tak potupné...“ Jenže co když nebude Mariana ani tam? Kde jinde bych ji měl pak hledat?

„Tak vám přeji hodně štěstí.“ Dalimil se nadutě zvedl ze židle a chystal se k odchodu.

„Vy mi nepomůžete? Je to vaše snoubenka!“ kroutil jsem nevěřičně hlavou a přiměl ho, aby se ještě mezi dveřmi otočil.

„Nehodlám uprostřed noci zaútočit na nějaký hrad jen s hrstkou mužů.“

„Já snad ano? Chci vyjednávat. Ty muže s sebou беру jen pro případ, že by se to nějak zvrtilo,“ povykoval jsem na něj. Bylo to neslušné, ale já už se nedokázal dál ovládat. On zachovával klid dostatečně za nás oba.